

Aşka Yolculuk Biz

– GürhanGürses · 15 Haziran 2013

Sen ve ben biz olmak üzere bir yolculuğa çıkar. Bu aşkın kalbine doğru yapılan zor ve bir o kadar çetin bir iç yolculuktur. Olağanüstü olaylar, kahramanlar ve mekânlar mevcuttu bu yolculukta. Sen acayip havalı, cakalı ve dışa dönüktür. Dişil olanı temsil etmektedir. Aşka meyillidir, aşık olabilmekten ziyade aşık olunabilmeyi arzular. Güzelliğine düşkündür, herkese mavi boncuk vermekten mutludur. Sevilendir ve bir o kadar da merak edilendir. Ben ise alabildiğine mütevazı, sakın ve içe dönüktür. Eril olanı temsil eder. Aşka meftundur, aşk uğruna hep yaralıdır, dertlidir. Hali perişandır, tek gayesi Sen'de yok olabilmektir, onda eriyebilmek ve varlığını onun varlığına katabilmektir. Sevidir ve bir o kadar da acınandır. İkisinin de yüzü aşka dönüktür. Yedikleri içtikleri aşkla alakalıdır. Mesela Ben acıdan beslenir; en lezzetli yemekler ve en iç açıcı içecekler tatlı aşk acısı bandırılmış olanlardır. İçinde aşk acısı olmayan yemek yavandır. Tadında tatlı aşk acısı bulunmayan su kuru bir acıdır. Sen, bütün bu dağları ben yaratmışım havasındadır. Ben ise on sekiz bin âlemin yükünü yaşıyor kıvamındadır. İlk Ayrılık Vadisinden geçmeleri icap eder. Ayrılık Vadisi fırtınaların tipilerin olduğu yerdir. Maçın'dedir. Git git bitmez bir yoldur sonu sanki yoktur. Karşıdadır menzilin ama adım attıkça uzaklaşmaktadır sanki. Sen, takmaz bu uzayışları nasılsa aranan kendisidir öyle zanneder. Fırtınaları küçümser, tipileri takmaz ve bu rahatlık onu hedefine ulaştırır kazasız belasız. Acele etmez, dert etmez, kafaya takmaz hali onu erimine kavuşturur. Ben ise tetiktedir. Her rüzgârda kuru yaprak misali savrulur durur. Canı bu savruluşlardan dolayı darbe alır. Taşa vurur bir yanını, bir yanını yaşa vurur. Kan revan içindedir ama gözü Sen'den başkasını görmez. Ahirde o da düşe kalka, savrula dağıla varır bir sonraki zamana ve mekâna. Kahır Dağı karşılına çıkar. Sen, kahreder bu zahmete, lanet eder. Gözleri kırmızı kırmızı olur burnundan solur. Renç çekmeyen genç bulamaz. O da bunun farkındadır. Çıkar Kahır Dağı'na, dilinde Çoğu gitti azı kaldı bercestesini... Ferhat'ın Şirin'e kavuşmak için kazdığı dağı hatırlar. Morali yerine gelir. Ve adımlarını uçarcasına atar, koşarcasına. Dağ düz olur gözünde, toz olur. Ve aşar Kahır Dağı'nı da büyük bir çaba ile. Ben ise 'Ya sabır' çeker habire. O kim Kahır Dağı kim? Büyütür de büyütür Kahır Dağı'nı. İşi bu zaten, büyütme. Ayrılık Vadisi'ndeki fırtınayı da büyütüştü gözünde daha evvelinde içindeki aşk ateşini büyütüştü. Bir büyütme hastalığıydı duçar olduğu. Şimdi ise aşmaya çalıştığı Kahır Dağı vardı önünde duvar gibi. Çıka düşe, kanaya dura çıkar zirveye; ine düşe, yara bere içinde aşar bu engeli de! Aşk sen nelere galebe çalmazsın ki? Her aşk içinde bir Ayrılık Vadisi'ne yahut Kahır Dağı'na gebe değil midir? Sorarım şimdi size.

Aşk yolculuğunun sakinlerinin önünde bir engel kalmıştı.

O da Hüzün Denizi'ydi. Gözyaşlarıyla beslenirdi bu deniz. Çok sakin görünürdü ama alt akıntıları fazlacaydı. Derinden derine akardı suları. İçten içeydi debisi.

Sen, ağlamazdı ve Hüzün Denizi'ne katkı sunmazdı. Ne yollardan geçmişti? Bu aşk denizi hüzün olsa ne yazardı kim takardı? Aranan kendisiydi biliyordu ve daha hızlı yüzüyordu. Ateş gibiydi su ilkin, sonra buz gibiydi. Her türlü canavar vardı suda. Ama Sen, es geçiyordu tüm bunları. O bu aşk davasının ta kendisiydi. Yüze yüze sevgilinin sahiline atmıştı kendini. Yorgundu ve ıslaktı. Uykuya dalmıştı.

Ben ise Hüzün Denizi'ne girmeden boğulmuştu. 'Ne kadar da büyüktü bu deniz Allah'ım!' diye şaşkınlığını ifade ederken duaya başlamıştı. 'Son bir kuvvet ve güç ver bana, kavuşayım ona' diye.

Boğula doğrula yüzdü. Denizin hüznünü emdi bir sünger gibi. Baştan ayağa hüzün kesildi Ben!

Köpekbalıklarının arasındaydı, ahtapotların kollarındaydı. Kılıç balıklarının önündeydi. Hayal meyal hatırlıyordu bunları. Var mıydı yok muydu anlamıyordu. Ben, zorlu bir mücadeleden sonra kendisini sevgilinin sahiline atmıştı. Baygındı ve ıpsıslaktı. Uykuya dalmıştı.

Ben ve Sen uyandıklarında göz göze geldiler. İki ayrı dağdan kopup gelen su gibi iç içe girmişlerdi. İki ayrı damardan gelen kan gibi kalpte birleşmişlerdi. Gözlerinde kendilerini görüyorlardı. Ve hayran hayran bakıyorlardı birbirlerine.

'Aşk bu olsa gerek' dedi Sen ilk olarak. Ben de 'Aşk budur' dedi sonra. Bizmişiz aranan cevher, özmüşüz aslında bu aşkta! Çözmüşüz artık bu sırrı. 'Sen ve Ben yok artık!' diye haykırdılar âleme. Etlerini ve kemiklerini sıyırdılar ruhlarından. Katksız kaldılar ortada. Maddi olana dair her şeyi attılar üzerlerinden. Dillerinde çıkardılar dünyevi olanı, akıllarından sildiler. Ben silindi, Sen silindi aniden. İki Biz'e dönüştü. Biz oldu, tek oldu. Kesret vahdete döndü. Çoğul tekil oldu.

Aşk 'Biz' olabilmektir sevgili okuyucu.

Biz olmaktır marifet, bir.